

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNÍHO UČENÍ

Dopis č. 2

POZNÁNÍ SEBE SAMA A POZNÁNÍ DVOU PŘÍRODNÍCH ŘÁDŮ

Pramen pravdy

Znaky tohoto světa

Onen svět jako část dialektického světa

Zrušení oddělení od původu

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4

www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

POZNÁNÍ SEBE SAMA A POZNÁNÍ DVOU PŘÍRODNÍCH ŘÁDŮ

Všude a za všech časů existovali hledající lidé, kteří jako by pociťovali nějaký velký nedostatek, jako by něco ztratili. O příčině tohoto hledání existují nejrůznější výklady.

Univerzální učení moudrosti poukazuje na to, že v člověku působí nepomíjivý světelný princip, který náleží k jinému přírodnímu řádu a který je příčinou nekonečného hledání a usilování.

Toto hledání působí někdy neurčitě a bezpředmětně, a přece lidi pobízí a žene od jedné zkušenosti k druhé. Mnozí se velmi aktivně snaží v nich naléhající ideály uskutečnit na tomto světě. Dějiny lidstva jsou naplněny úsilím o vytvoření pokud možno rajských životních podmínek.

Velký stesk po domově, neutišitelná touha vyvolaná „hlasem“ praatomu v srdci, nedopřává lidem klidu. Poslední zbylý princip původního božského stavu probouzí prátouhu po životě bez boje, po životě ve svobodě, rovnosti a spravedlnosti.

Dokud ale člověk nepozná původ svého vnitřního neklidu, pokouší se ideály uskutečňovat v našem světě, v němž se vždy znovu a znovu prokáží být jako utopické. Pomíjivost opět všechno zruší.

Přesto hledající lidé cítí, že to, co zde zažíváme, nemůže být přece všechno! Musí existovat ještě nějaká jiná životní dimenze!

Od úsvitu dějin až po naši přítomnost se jako zlatá nit táhne řetězec duchovních škol a učitelů lidstva, kteří člověku připomínali jeho vyšší poslání.

Ukazovali a ukazují nám cestu skutečného „religio“, opětného spojení s věčným, nepomíjivým duchovním Božím polem. Klasičtí rosikruciani popsali tuto cestu v „Alchymické svatbě Christiana Rosenkreuze“.

Ta vede nejprve k hluboko zasahujícímu poznání sebe sama, k objektivnějšímu poznání vlastní bytosti a životních poměrů našeho světa. To je základnou pro životní obrat, obrácení se k duchovnímu světlu Gnose.

Poznání sebe sama, které je zde míněno, se nedá nabýt cvičením ani pomocí psychologických, astrologických či meditačních technik. Je to vnitřní cesta, která je prožívána a zakoušena pod ochranou univerzálních božských sil. V duchovní škole Kříže s Růží mluvíme o atmosférické síle Krista.

V Bibli se nachází věta:

„Můj národ musí zahynout, protože nemá poznání.“

Proč člověku chybí poznání o pravých souvislostech života?

Protože jeho vědomí se zaměřuje na pomíjivý svět, a proto je determinováno zájmy a potřebami souvisejícími s tímto světem. Člověk má ale možnost ještě jiného vědomí. Tato možnost se rozvine, jestliže se jeho zájem nasměruje na nepomíjivý svět božského Ducha. Toto jiné vědomí je skryto jako zárodek v každém z nás a projevuje se jako touha po dokonalosti, harmonii, lásce a jiných ideálních stavech. Chce nás vést k prohloubenému poznání, v němž se odhalí pravý smysl našeho života.

Proto je nezbytné důkladně poznat pravý stav věcí, a to co se týče:

naší vlastní bytosti,

světa, ve kterém žijeme,

stavu a životních zákonů, které nás určují,

a základní příčiny ztroskotávání a mnohonásobného utrpení na Zemi.

Víme opravdu, kdo jsme?

Známe svou pravou podstatu?

Víme, odkud přicházíme?
 Proč jsme na Zemi?
 Co se s námi stane po tomto životě na Zemi?
 A dále se můžeme ptát:
 Kde se vzal tento svět?
 Z jaké síly vznikl?
 Jaká síla jej udržuje při životě a jak dlouho?

Univerzální učení moudrosti poukazuje na to, že odpověď můžeme zažít ve vlastním nitru. Tak jako z poznání sebe sama vyplývá i poznání světa, a jako všechny následky mohou vést k jedné jediné prapříčině, podobně je odpověď na velké životní otázky ve své jednoduchosti tak ohromná, že ji komplikovaný rozum marně hledá.

Pramen pravdy

Osvobozující pravda vychází z prazákladu veškerého bytí, z pramene všech věcí. Proto staří rosikrucianti říkali, že ten, kdo chce dospět k zlatu pravdy, musí zlatem začít.

Kdyby člověk v sobě nenesl pravdu jako princip, nemohl by ji ani hledat ani tušit. Musí v nás být tedy skryta jako zárodek, který nás nutí hledat tu jedinou, univerzální pravdu.

Proto se v křesťanských evangeliích říká:

„Královská Boží říše je ve vás!“

Všechna velká světová náboženství obsahují odkazy na duchovní zárodek, který je ukrytý v člověku. Východní náboženství jej nazývají „drahocenným klenotem v lotosovém květu“, teosofie mluví o posledním pozůstatku původního stavu, a Ježíš tento zárodek přirovnává k semínku.

Škola Kříže s Růží říká v řeči naší doby, že ve středu celého systému člověka vibruje „atom jiskry Ducha“.

V tomto praatomu, v této duchovní jiskře, je obsaženo vše, co je nezbytné k obnovení původního, božského člověka. Z tohoto věčného základního principu v nás může vyrůst jako pravzpomínka pravda, pravé poznání, vhled, Gnose.

Gnostického vědomí nemůžeme tedy dosáhnout intelektuálním věděním nebo následováním jiných lidí, například nějakého mistra. Je to cesta, kterou jde každý ve vnitřní sebeautoritě. K pravému poznání, ke Gnosi, můžeme dojít jen tehdy, jestliže následujeme svoji pratouhu.

To od nás vyžaduje, abychom byli ochotni důkladně zkoumat příčiny klamů našeho pozemského vědomí.

Znaky tohoto světa

Při tomto procesu nám bude stále zřejmější povaha našeho světa. Jedním z jeho základních znaků je nestálost. Vše je podřízeno zákonu vzniku, rozkvětu a zániku, to znamená rozkladu a smrti.

Ať člověk usiluje o jakékoliv hodnoty, nic není jisté, nic není stálé. Majetek, uznání, moc, zdraví, štěstí, vše je dočasné. Každý vytoužený ideál, jedno zda v sociální, náboženské, vědecké nebo umělecké sféře, ať je sebevíc vznešený, najde jednou svůj zákonitý konec. Všechno, co v tomto světě vznikne, musí opět zaniknout, to je zákon této přírody!

Navíc se vše projevuje v protikladech: zrození a smrt, den a noc, válka a mír atd. Na základě této proměnlivé hry nazýváme náš svět „dialektickým“ světem. To, co vznikne, obsahuje v sobě již svůj zánik. Úsilí člověka o trvalé udržení životních podmínek je příčinou jeho utrpení. Chtít

uskutečnit nepomíjivé, spravedlivé a harmonické bytí v pomíjivém světě je nelogické a pošetilé. Ten, kdo se o to pokouší, se žene za stíny, jež pocházejí z ničeho a vytrácejí se v nic.

Když tedy nahlédneme, že viditelný svět je světem pomíjivých jevů a forem, můžeme doufat, že naši prarouhu uspokojí ten neviditelný, tzv. onen svět? Můžeme tam nalézt štěstí a naplnění, jak to slibují mnohá náboženská pojetí?

Onen svět jako část dialektického světa

Možná že i ve Vás dřímá víra ve věčný posmrtný život na onom světě. Hledáte-li ale pravdu, odhalíte, že tato víra je rovněž iluzí, neboť i život po smrti je dočasný a je podroben zákonům dialektiky. Onen svět je oblastí, ve které se po fyzické smrti pozvolna rozpouštějí jemnější těla člověka.

Po smrti nás očekává bytí, které je stejně jako život zde časově omezené. Slouží jako příprava na nové zrození mikrokosmického systému. Nesmrtelný duchovní životní systém, jehož středem je atom jiskry Ducha, nazýváme mikrokosmem. V této nesmrtelné struktuře žil kdysi božský člověk.

Nyní však musí mikrokosmos stále znova přijímat nového pomíjivého člověka. S ním putuje oběma oblastmi našeho nižšího přírodního řádu, tímto a oním světem. Je to dialektická příroda s nedokonalým životem, který probíhá v nekonečném koloběhu od narození ke smrti a od smrti k narození. Toto téma budeme ještě blíže zkoumat v některém z pozdějších dopisů.

V univerzálním učení moudrosti je naše životní pole nazýváno „padlým“ nebo od Boha odděleným světem. Proto říká Ježíš:

„Moje království není z tohoto světa.“

Dialektický člověk je od božského života – říše, o které mluví mnoho svatých spisů – oddělen. Přesto je pobízen a dále poháněn voláním Gnose. Kdo dosáhl sebepoznání, tomu bude jasné, že není původním božským člověkem. Mikrokosmos ztratil vědomé spojení s Bohem. Je vázán na nás, na pozemskou osobnost s přírodním vědomím.

Náš život je určován četnými formami sebezáchovy, a proto může být nazýván egocentrickým. Jsme odříznuti od „poznání z první ruky“, bezprostředního vnímání původního, božského světa. V průběhu eóny dlouhého vývoje se lidstvo stále hlouběji spojovalo se světem hmoty. A přece v nás ještě působí impulsy pravzpomínky. Jakmile je ale začneme uskutečňovat zde, je náš mikrokosmos ještě pevněji připoutáván na klam a temnotu.

Zrušení oddělení od původu

Svou životní sílu používáme zpravidla pro uplatnění sebe sama v tomto světě. To je příčinou tragického koloběhu mikrokosmu s mnoha zkušenostmi a inkarnacemi. Můžeme však znovu vytvořit spojení s božským plánem, který spočívá v nás, když se po mnohých, často hořkých zkušenostech znovu obrátíme ke svému Stvořiteli s otázkou: „Pane, co chceš, abych učinil?“ Teprve potom je možné zrušit oddělení od původu.

Použijeme-li původní, gnostickou sílu správným způsobem, probudí se v nás nová duše, která nám dá sílu překonat dialektiku.

Existuje tedy původní, základní síla, ze které žijeme. Tuto sílu můžeme použít buď ke vzkříšení, nebo k udržování kola zrození a smrti. Rozhodnutí je na nás samotných.

Když tuto skutečnost jasně poznáme, otevře se nám úplně nová perspektiva.

Jan van Rijckenborgh píše v knize „Původní egyptská Gnose“:

„Síly hraniční země (dialektiky) nabízejí kandidátu vše. Nedokáže-li těmto svodům odolávat, zaplétá se do sítě. Kdo se probudí k pravému nahlédnutí, ten se od toho distancuje. Dokážete to, jakmile máte dostatečné vnitřní porozumění, jakmile víte, kam se máte obrátit, a chápete, že se musíte osvobodit od pohybu protikladů.“